

het draaien was uit zijn handen slaat wordt hij wel zo kwaad (op zijn lippen is duidelijk *hijo de puta* te lezen) dat hij het kind met twee welgemikte schoten vermoordt. Op het feest loopt ook de hoofdpersoon rond. Voordat hij zijn geliefde in de armen kan sluiten moet hij zich eerst onderhouden met haar moeder, die hij een pets geeft als ze per ongeluk een drankje over zijn pak laat vallen – tot grote verontwaardiging van de aanwezigen. De minnaars hervinden elkaar in de tuin. Ze nemen elkaars hand in de mond en daarna streelt hij haar met een hand zonder vingers. Maar ook dan wordt hun passie gedwarsboomd. Eerst zet een strijkorkest in en dan is er telefoon voor de man: het is de minister die hem voor de voeten werpt dat door zijn schuld duizenden bejaarden en kinderen zijn omgekomen. De man reageert woest ('moet je me daarvoor storen!') en trekt de telefoon uit de muur. De minster pleegt zelfmoord, zijn lichaam komt terecht op het plafond. De man hervat de liefdesscène (de vrouw is ondertussen gaan sabbelen aan de grote teen van een Venusbeeld), maar als de dirigent van het orkest zwalkend met zijn handen in zijn haar door de tuin aan komt lopen begint de vrouw deze man te troosten en te zoenen. De hoofdpersoon is hierdoor buiten zinnen. Hij stoot zijn

hoofd en gaat naar de slaapkamer van de vrouw waar hij eerst een kussen uit elkaar trekt en vervolgens allerlei objecten uit het raam gooit: een brandende spar, een bisschop, een ploeg, een houten giraffe.

Van de razernij van de man naar de epiloog: de overlevenden van een verschrikkelijke orgie verlaten het besneeuwde kasteel van Selliny. Het zijn de personages uit *Les cent vingt journées de Sodome* van De Sade. Een van de organisatoren is de Hertog van Blangis, die eruitziet als Christus, eerst met en dan zonder baard. Tot slot een beeld van een kruis met zes wapperende vrouwenpruiken.

L'Âge d'or glipte aanvankelijk door de Franse censuur en draaide vijf dagen in Studio 28 toen een groep rechts-extremistische demonstranten een vertoning kwam verstoren en de bioscoop vernielde. In reactie hierop werd de film door de Parijse politief prefect Jean Chiappe verboden. Kopieën werden in beslag genomen, in de kranten verschenen felle stukken tegen de film. In de jaren erna vonden slechts incidenteel vertoningen plaats. Het verbod in Frankrijk werd pas vijftig jaar later opgeheven.

